

mellem begreberne, foreslås det at anvende udtrykket basiskapital.

Stk. 2 og 3 er en videreførelse af de gældende stk. 1 og 2.

Stk. 4 gennemfører artikel 123 i det forventet vedtagne omarbejdede direktiv 2000/12/EF.

Institutterne er allerede i dag forpligtet til at opgøre deres individuelle solvensbehov. Solvensbehovet er instituttets opgørelse af den basiskapital, instituttet skal råde over henset til instituttets nuværende og fremtidige risici. Det er valgt at videreføre begrebet solvensbehov i loven, da der i vid udstrækning er tale om videreførelse af den gældende bestemmelse. Det er i bestemmelsen fastsat, at solvensbehovet ikke kan være mindre end solvenskravet og minimumskapitalkravet. Kravet om, at solvensbehovet ikke kan være mindre end minimumskapitalkravet i stk. 2, nr. 2, medfører, at minimumskapitalkravet skal omregnes til et procentbeløb. Der vil dog ved indberetning af solvensbehovet til Finanstilsynet også blive stillet krav om indberetning af solvensbehovet uden hensyntagen til disse krav.

Det er i stk. 1 foreslået, at instituttets bestyrelse og direktion skal gøre sig en række overvejelser med henblik på at sikre, at instituttet har en tilstrækkelig basiskapital. Det er disse overvejelser, der skal danne grundlag for opgørelsen af instituttets solvensbehov. Dette præciseres ved, at der i bestemmelsen i stk. 4 er indsat en henvisning til stk. 1.

Stk. 5 er en videreførelse af det gældende stk. 4 og giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte et individuelt solvenskrav til penge- og realkreditinstitutter. Bestemmelsen gennemfører artikel 136, stk. 1, litra a, i det forventet vedtagne omarbejdede direktiv 2000/12/EF. Det fremgår heraf, at bestemmelsen alene kan finde anvendelse, hvis Finanstilsynet vurderer, at den af instituttet vurderede basiskapital ikke er tilstrækkelig.

Stk. 6 er ny og gennemfører artikel 136, stk. 1, litra c, i det forventet vedtagne omarbejdede direktiv 2000/12/EF. Forslaget giver Finanstilsynet mulighed for at pålægge instituttet at foretage nedskrivninger af dets aktiver m.v. til brug for opgørelsen af basiskapitalen. En sådan nedskrivning skal indgå i de indberetninger, der foretages til Finanstilsynet. Derimod påvirker nedskrivningen ikke instituttets offentliggjorte regnskab. Som eksempel på nedskrivninger, der vil kunne foretages, kan nævnes nedskrivninger af udlån med risiko, hvor betingelserne for at foretage nedskrivning efter regnskabsreglerne ikke er til stede.

Bestemmelsen vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor Finanstilsynet ville kunne pålægge et individuelt solvenskrav på grund af forhøjet risiko på de pågældende aktiver. Bestemmelsen om nedskrivning af aktiver m.v. kan således anvendes som et alternativ til bestemmelsen om individuelle solvenskrav, dvs. at Finanstilsynet kan kræve nedskrivning af aktiver frem for at fastsætte et individuelt solvenskrav. Det vil bero på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, om henholdsvis bestemmelsen om individuelt solvenskrav eller bestemmelsen om nedskrivning af aktiver vil finde anvendelse. Bestemmelsen om nedskrivning af aktiver er dog en mere målrettet bestemmelse, som oftest vil finde anvendelse på mere specifikke forhold, såsom enkelte aktiver eller aktivgrupper, der kan specificeres i virksomhedens regnskab. Bestemmelsen om individuelt solvenskrav vil derimod oftest finde anvendelse i andre situationer, hvor kravene om tilstrækkelig basiskapital, interne procedurer til risikoomåling- og styring samt opgørelse af solvensbehov ikke er opfyldt.

Bestemmelsen kan dog anvendes, uanset at tilsynet har pålagt et institut et højere individuelt solvenskrav. Bestemmelserne om henholdsvis fastsættelse af individuelt solvenskrav og nedskrivning af aktiver kan dog ikke anvendes i forbindelse med de samme forhold. Har Finanstilsynet således pålagt et institut et højere individuelt solvenskrav på baggrund af svage engagementer, kan tilsynet ikke samtidig forlange en nedskrivning af de pågældende engagementer, der ikke begrundes i regnskabsreglerne. Finanstilsynet kan dog pålægge et individuelt solvenskrav som følge af andre forhold.

Finanstilsynet skal i hvert enkelt tilfælde, hvor bestemmelsen anvendes, konkret identificere de aktiver, som nedskrivningen foretages på. Dette betyder derfor også, at såfremt årsagen til den foretagne nedskrivning ikke længere er til stede, tilbageføres den pågældende nedskrivning af det konkrete aktiv.

Der er ikke i forslaget stillet krav om offentliggørelse. Det følger dog af § 129 i bekendtgørelse om finansielle rapporter for kreditinstitutter og fondsmæglerselskaber m.fl., at virksomhederne ved regnskabsårets udgang skal specificere en eventuel forskel mellem basiskapitalen og egenkapitalen.

Forslagets *stk. 7 og 8* er en videreførelse af de gældende stk. 5 og 6.

Til nr. 5

Forslagets *stk. 1* gennemfører artikel 34 i det forventet vedtagne direktiv, der er en omarbejdning af direktiv 93/6/EØF, og svarer til forslaget til ændringen